

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 297/2026-18

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla (sudca spravodajca) a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127a Ústavy Slovenskej republiky o sťažnosti **obce Ľubica**, Gen. Svobodu 248/127, Ľubica, zastúpenej Dentons Europe CS LLP, organizačná zložka, Bottova 2A, Bratislava, proti rozsudku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Svk/23/2025 zo 17. decembra 2025 takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľ sa sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 2. apríla 2026 domáha vyslovenia porušenia základných práv vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práv na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru a ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „NSS“) o zrušení rozsudku správneho súdu týkajúceho zmeny hraníc územia obce Ľubica a mesta Kežmarok.

II.

2. Zákon Slovenskej národnej rady č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o obecnom zriadení“) bol v roku 2004 doplnený o § 2 ods. 5 a 6, ktorými sa vláde zverila právomoc rozhodnúť o zmene územia Ľubice a Kežmaroku. Vláda uznesením z mája 2004 (ďalej len „uznesenie vlády“) zmenila ich územia od januára 2006 oddelením časti Ľubice a jeho pričlenením ku Kežmaroku. Uznesenie vlády Ľubica napadla žalobou. Toto konanie bolo zastavené uznesením najvyššieho súdu z decembra 2008 (1SŽ/50/05)

s tým, že uznesenie vlády nepodlieha prieskumu správneho súdu. Ústavný súd v apríli 2008 vyslovil (PL. ÚS 19/05) nesúlad § 2 ods. 5 a 6 zákona o obecnom zriadení s ústavou.

3. Napriek tomu Kežmarok v roku 2018 na základe uznesenia vlády podal návrh na zápis zmeny hranice katastrálneho územia. Okresný úrad tomu vyhovel. Správny súd na žalobu Ľubice záznam zrušil, no NSS rozsudkom z apríla 2024 rozsudok krajského súdu zrušil a vec vrátil mu na ďalšie konanie. Správny súd v marci 2025 opätovne zrušil zápis zmeny katastrálneho územia. Bol toho názoru, že v dôsledku nálezu ústavného súdu (PL. ÚS 19/05) stratil účinky nielen § 2 ods. 5 a 6 zákona o obecnom zriadení, ale aj uznesenie vlády. Vychádzal z nálezu ústavného súdu (PL. ÚS 5/2021), podľa ktorého derogačný nálež ústavného súdu môže mať spätné účinky len sprostredkovane, a to v prípade, ak z právneho názoru vyjadreného v derogačnom náleze vyplynie potreba dotknúť sa zosúlad'ovacou úpravou podľa čl. 125 ods. 3 ústavy a § 91 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) aj právnych vzťahov, ktoré vznikli pred vyhlásením derogačného nálezu ústavného súdu. Podľa tohto záveru pôjde podľa povahy veci o výnimočné okolnosti, pokiaľ by skoršia nesúladná právna úprava atakovala základné princípy demokratického a právneho štátu. Správny súd zastával názor, že to v prípade sťažovateľa nastalo. Takisto konštatoval, že uznesenie vlády nebolo spôsobilou záznamovou listinou, keďže ním nebolo rozhodnuté o právach a povinnostiach a nemalo atribúty verejnej listiny. Podľa správneho súdu okresný úrad zanedbal aj povinnosť postupovať podľa § 58 ods. 2 a 4 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (katastrálny zákon) v znení neskorších predpisov, keď dochádza nielen k zmene katastrálneho územia, ale aj k zmene územia obce. Okresný úrad pritom rozhoduje nielen na návrh. Odmietol aj argument, že by okresný úrad rozhodoval duplicitne popri vláde. Okresný úrad mal z vlastného podnetu začať konať v súlade s § 58 ods. 2 katastrálneho zákona.

4. NSS ústavnou sťažnosťou namietaným rozsudkom rozsudok správneho súdu znova zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Výklad správneho súdu o retroaktívnych účinkoch derogačného nálezu aj na uznesenie vlády považoval za nesprávny a z nálezu, na ktorý správny súd odkazoval (PL. ÚS 5/2021), ho nebolo možné vyvodiť. Záver ústavného súdu v náleze podľa NSS reflektuje len situáciu, keď na derogačný nálež má legislatíva reagovať zosúlad'ovacou legislatívnou úpravou podľa čl. 125 ods. 3 ústavy v lehote šiestich mesiacov od vyhlásenia derogačného nálezu, čo nie je prípad nálezu sp. zn. PL. ÚS 19/05, keďže táto úloha národnej rade zverená nebola. V náleze sp. zn. PL. ÚS 5/2021 sa poukazovalo iba na legislatívne spôsoby nápravy hypoteticky vzniknutej situácie (napríklad majetkovou kompenzáciou alebo naturálnou reštitúciou), ktorá v extrémnych prípadoch môže mať aj povahu nepravnej alebo pravej retroaktivity. NSS zdôraznil, že ak ústavný súd nálezom sp. zn. PL. ÚS 19/05 vyslovil nesúlad § 2 ods. 5 zákona o obecnom zriadení s ústavou, zákonné zmocnenie vlády na vydanie uznesenia podľa tohto ustanovenia odpadlo s účinkami do budúcnosti. V súvislosti s uzneseniami ústavného súdu (PL. ÚS 5/2021, PL. ÚS 3/2022) a oprávnením všeobecného súdu podať návrh na vyslovenie nesúladu právnych predpisov priamo na základe čl. 144 ods. 2 ústavy poukázal NSS na to, že tieto uznesenia vychádzali z úzko chápanej podmienky prejudiciality, teda použiteľnosti napadnutej právnej normy v konaní pred súdom. Právne účinky derogačného nálezu ústavného súdu v konaní

podľa čl. 125 ods. 1 ústavy sú orientované v zásade do budúcnosti, čo vyplýva z čl. 125 ods. 3 a 6 ústavy a § 91 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

5. Z nekonkretizovanej judikatúry ústavného súdu podľa NSS plyní, že už vydaného uznesenia sa nález sp. zn. PL. ÚS 19/05 svojimi účinkami netýkal. Relevantné právne závery týkajúce sa spätného pôsobenia nálezu prináležia len ústavnému súdu *ad hoc* a spôsob nápravy sa musí prijať na legislatívnej úrovni. Uznesenie vlády predstavuje podľa NSS interný riadiaci akt, ktorým vláda ukladá úlohy ministrom, schvaľuje koncepcie a rozhoduje o organizačných a personálnych otázkach. Týmto aktom vláda nemôže zakladať, meniť ani rušiť subjektívne práva a povinnosti.

6. NSS takisto uznal, že uznesenie vlády o zmene katastrálneho územia obce bolo záznamovou listinou spôsobilou vyvolať právne účinky. Uznesenie vlády predstavovalo anomáliu a verejnoprávny titul svojho druhu. Obsahovalo rozhodnutie o zmene územia obcí a malo dopad na ich územnú identitu s tým, že obsah geometrických plánov nevyvolal spornosť, bol dostatočne určitý a hranice boli dostatočne identifikovateľné. Uznesenie vlády nevykazovalo vady, a preto bolo normatívne aj technicky spôsobilé vyvolať právne účinky. Hoci bolo svojou povahou atypické, rozhodujúci bol jeho účinok, a nie optika aktuálneho právneho nazerania na jeho spôsobilosť zápisu. V čase jeho prijatia vláda disponovala právomocou rozhodovať o tejto územnosprávnej otázke a uznesenie bolo považované za relevantný verejnoprávny akt. Absencia výhrad pri zápise zo strany katastrálneho orgánu vylúčila záver o jeho neurčitosti, nespôsobilosti alebo právnej irelevantnosti. NSS zdôraznil, že v záznamovom konaní má okresný úrad evidenčnú úlohu a skúma iba to, či ide o záznamovú listinu podľa zákona, či má listina formálnu spôsobilosť na zápis a skúma súlad údajov listiny s katastrálnym operátom. Okresný úrad je v záznamovom konaní viazaný obsahom verejnej listiny a nepredstavuje orgán dozoru nad zákonnosťou rozhodnutí iných orgánov verejnej moci.

7. NSS odmietol aj použitie § 58 ods. 2 a 4 katastrálneho zákona pre odlišný režim vzťahov, keď o zmene hranice katastrálneho územia, ktorá je súčasne hranicou obce, rozhoduje okresný úrad. Pritom označil argumentáciu správneho súdu za nezrozumiteľnú. Odkázal na argumentáciu okresného úradu, podľa ktorého by sa pri prijatí záveru o tom, že okresný úrad postupoval podľa § 58 ods. 2 a 4 katastrálneho zákona, popreli povaha a účinky uznesenia vlády ako záznamovej listiny a o hranici by sa rozhodovalo duplicitne.

III.

8. K právomoci ústavného súdu sťažovateľ uvádza, že NSS druhým kasačným rozsudkom vytvoril právny stav, keď uznesenie vlády nepodlieha právomoci žiadneho súdu, a tak nemá žiaden opravný prostriedok, ktorým by bolo možné napraviť zásah do jeho práv. Podľa NSS okresný úrad nemohol preskúmať vecnú správnosť uznesenia vlády ani jeho spôsobilosť ako záznamovej listiny a nemohol ani začať katastrálne konanie podľa § 58 ods. 2 katastrálneho zákona. V dôsledku toho nebolo možné ani napraviť vadu rozhodnutia o zmene hranice obcí bez ich súhlasu. Pre uvedené názory NSS tak rozhodnutie NSS zasiahlo do subjektívnych práv sťažovateľa, keďže sa nemôže brániť proti zápisu zmeny hranice a je len objektom práva. Sťažovateľ zdôrazňuje, že dochádza k zásahu do právnej istoty, keďže každým rozhodnutím správneho súdu dochádza k spätnému zápisu hranice katastrálneho územia a dochádza opakovane k zmene hranice územia obce Ľubica a mesta Kežmarok. NSS navyše tým, že dospel k záveru o zákonnosti

vykonania záznamu v katastri nehnuteľnosti mal rozhodnúť sám, keďže správny súd už nemá povinnosť zopakovať dokazovanie.

9. K porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru podľa sťažovateľa došlo nedostatočným a zmätočným odôvodnením vo vzťahu k právnym účinkom uznesenia vlády. NSS ignoroval rozhodnutie najvyššieho súdu (1SŽ/50/05), podľa ktorého samotné uznesenie vlády nezakladá žiadne práva a povinnosti, ale až rozhodnutie povereného vykonávateľa štátnej správy vydané v správnom konaní. NSS v rozpore s týmto rozhodnutím vyslovil, že už samotné uznesenie vlády bolo relevantným právnym aktom, ktorý nemôže preskúmať ani okresný úrad v katastrálnom konaní, ani správny súd v konaní o správnej žalobe. Uznesenie vlády malo právne účinky, aj keď nebolo premietnuté do všeobecne záväzného právneho predpisu ani do individuálneho správneho aktu. NSS nezdôvodnil, z čoho vyvodzuje, že išlo o relevantný verejnoprávny akt, neidentifikoval žiaden právny predpis, ktorý by dával vláde právomoc vydať uznesenie vlády spôsobilé priamo zaväzovať obce a príslušný orgán na úseku katastra.

10. Na vykonanie § 2 ods. 5 a 6 zákona o obecnom zriadení v znení zákona č. 535/2004 Z. z. navyše vláda nevydala nariadenie vlády, ale uznesenie vlády, ktoré nepodlieha prieskumu ani na správnom súde, ani na ústavnom súde a najmä nezaväzuje obce. Uznesenie vlády nezaväzuje iné ako vláde podriadené subjekty, a nie je zrejmé, ako sa môže jednať o relevantný verejnoprávny akt spôsobilý zasiahnuť do územnej samosprávy. Ustanovenia § 2 ods. 5 a 6 zákona o obecnom zriadení síce zverovali vláde právomoc rozhodnúť o územnom spore, ale aj toto rozhodnutie bolo možné vykonať len nariadením vlády, ktoré už pre obce mohlo byť záväzné. Uznesenie vlády tak nemalo oporu v ústave, v zákone o organizácii činnosti vlády ani v § 2 ods. 5 a 6 zákona o obecnom zriadení v znení zákona č. 535/2001 Z. z.

11. Hoci NSS uznal, že uznesenie vlády bolo anomáliou vo verejnom práve, túto anomáliu vykladal na ťarchu adresátov dotknutých právnych noriem a neprekážalo mu, že nemalo svoj legitímny základ v právnom poriadku. Pri výklade zákona o ústavnom súde sa striktne držal len definovaných kategórií právnych vzťahov, na ktoré dopadá derogačný účinok nálezu. Sťažovateľ zdôrazňuje, že ak derogačné účinky nálezu ústavného súdu na takéto rozhodnutie vlády nie sú výslovne upravené, ide o medzeru v práve, ktorú je nutné dotvoriť použitím analógie a ústavne-konformného výkladu.

12. Sťažovateľ považuje argumentáciu NSS, že nález sp. zn. PL. ÚS 19/05 má účinky až od momentu jeho zverejnenia v zbierke zákonov a bez účinkov na uznesenie vlády, za ústavne neudržateľnú. Argumentuje v prospech derogačných účinkov tohto nálezu aj na uznesenie vlády, keďže sa tým zachováva princíp ústavnosti a princíp právnej istoty. Zdôrazňuje, že záznam v katastri nehnuteľností bol prvým a jediným individuálnym správnym aktom, ktorým sa malo implementovať uznesenie vlády. Zo samotného uznesenia vlády nevznikli pre obec Ľubica ani pre mesto Kežmarok a ich obyvateľov žiadne nové práva a povinnosti. Ak toto uznesenie nemalo žiadne právne účinky na dotknutých účastníkov a ani na orgány verejnej správy, strata účinkov uznesenia vlády nemôže narušiť ich dovtedajšie postavenie a nemôže dôjsť ani k zásahu do právnej istoty. Pre zachovanie princípu ústavnosti je riešením len navrátenie mesta Kežmarok a obce Ľubica do predošlých hraníc, čo je možné len pripustením derogačných účinkov aj na uznesenie vlády. Ak by tomu tak nebolo, vyslovenie protiústavnosti dotknutého ustanovenia zákona o obecnom zriadení by malo len akademický charakter. Derogačným účinkom nálezu

sp. zn. PL. ÚS 19/05 vo vzťahu k uzneseniu vlády nebránia ani čl. 125 ústavy ani § 98 zákona o ústavnom súde, keďže neriešia temporálne účinky nálezu vyčerpávajúcim spôsobom.

13. Sťažovateľ zároveň argumentuje v prospech analogického použitia § 93 ods. 2 zákona o ústavnom súde, keďže uznesenie vlády považuje za individuálny právny akt, z ktorého povinnosti vyplývajúce neboli pred nálezom sp. zn. PL. ÚS 19/05 vykonané. O územnom spore bolo rozhodnuté pred zverejnením tohto nálezu, ale samotná zmena hraníc obcí ešte nebola vykonaná v katastri nehnuteľností a nikoho nezaväzovala. Až zápisom v katastri nehnuteľností sa toto rozhodnutie stalo záväzné a vynútiteľné.

14. Sťažovateľ ďalej namieta, že NSS odmietnutím použiť § 58 ods. 2 katastrálneho zákona vykladal toto ustanovenie v rozpore s ústavným princípom nezasahovania štátnej moci do samosprávy. Tvrdí, že § 58 ods. 2 katastrálneho zákona predstavuje všeobecnú normu, ktorá sa uplatní bez ohľadu na to, kto rozhodol o zmene hranice obce. Zdôrazňuje, že z jazykového znenia § 58 ods. 2 katastrálneho zákona plynie dvojstupňové rozhodnutie – prvé rozhodnutie o zmene hranice obce a druhé nadväzujúce rozhodnutie o zmene hranice katastrálneho územia. Aj keby o zmene hranice rozhodol okresný úrad podľa § 2 ods. 4 a 5 zákona o obecnom zriadení, o zmene hranice katastrálneho územia by sa muselo rozhodnúť osobitným rozhodnutím okresného úradu podľa § 58 ods. 2 katastrálneho zákona. K zmene hranice katastrálneho územia nedochádza automaticky na základe rozhodnutia o zmene hranice obce, ale až na základe rozhodnutia vydaného v katastrálnom konaní podľa § 58 ods. 2 a 4 katastrálneho zákona. K duplicite nedochádza, pretože zmena hranice obce sa deje v režime zákona o obecnom zriadení, zatiaľ čo zmena katastrálnej hranice sa deje v režime katastrálneho zákona. Nerešpektovanie princípu nezávislosti samosprávy vidí sťažovateľ aj v tom, že podľa NSS si má okresný úrad, katastrálny odbor vyžiadať stanovisko dotknutých obcí k zmene katastrálnej hranice len v „iných prípadoch“, ktoré však nešpecifikoval.

15. K porušeniu čl. 46 ods. 2 ústavy došlo podľa sťažovateľa tým, že NSS pripustil anomáliu, podľa ktorej uznesenie vlády nepodlieha prieskumu žiadnym orgánom a vecnému prieskumu nepodlieha ani záznam v katastri nehnuteľností, ktorého základom bolo uznesenie vlády. NSS sa obmedzil len na formálne posudzovanie uznesenia vlády, teda toho, či vláda mala kompetenciu rozhodnúť o územnom spore v čase svojho rozhodovania. Pred všeobecnými súdmi sa tak sťažovateľ nemôže domôcť meritórneho prieskumu zápisu zmeny hranice v katastri nehnuteľností, ktorou sa zasiahlo do vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam na spornom území, do jeho ekonomických záujmov a do výkonu samosprávy. K porušeniu čl. 20 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu došlo podľa sťažovateľa tak vo vzťahu k jeho existujúcemu majetku vo forme nehnuteľností nachádzajúcich sa na spornom území, ako aj legitímne očakávaných ekonomických príjmov, ktoré by mu mohli plynúť z výkonu samosprávy na spornom území vo forme miestnych daní a poplatkov.

IV.

16. Predovšetkým je nutné poznamenať, že z obsahu (§ 39 ods. 2 zákona o ústavnom súde) podanej sťažnosti plynie, že ide o komunálnu ústavnú sťažnosť podľa čl. 127a ústavy, keďže sa týka (zmeny) územia obce, ku ktorej došlo bez jej súhlasu (II. ÚS 91/08). Obec tu nevystupuje ako právnická osoba, ale ako subjekt územnej samosprávy. Návrh na začatie konania v takomto

případe nemá podávať obec, ale starosta alebo zastupiteľstvo ako orgán územnej samosprávy v zmysle čl. 127a ústavy a obdobne § 136 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 221/2020). Základom pre uvedené vyhodnotenie obsahu návrhu na začatie konania je aj tá skutočnosť, že vo veci sťažovateľa nemožno uvažovať o zásahu do základného práva vlastníť majetok tým, že došlo k zápisu zmeny území obcí. Takáto úprava nie je zásahom do práva vlastníť majetok, keďže nehnuteľnosti sa nestávajú predmetom vlastníckeho práva obce len z dôvodu, že tvoria súčasť jej katastrálneho územia. Sťažovateľ ako nesprávne označil ako referenčné aj ustanovenia dohovoru. Štrasburské orgány ochrany práva dôsledne vylučujú verejnoprávne subjekty ako obeť práv podľa dohovoru (PROVINCE OF BARI a ďalší proti Taliansku, sťažnosť č. 41877/98 z 15. 9. 1998).

17. Obdobne ako ústavná sťažnosť je aj táto komunálna sťažnosť podľa § 142 ods. 1 zákona o ústavnom súde neprípustná a ako taká bola podľa § 56 ods. 2 písm. d) tohto zákona odmietnutá. Prístup ústavného súdu k zrušujúcim rozhodnutiam najvyššieho súdu v konaní o dovolaní vyplýva z východiska, podľa ktorého aj zrušujúce rozhodnutia môžu porušiť základné právo účastníka konania. Aj vydanie procesného rozhodnutia je potrebné považovať za súčasť poskytovania súdnej ochrany. Ide najmä o prípady, ak všeobecný súd vyrieši nejakú otázku s konečnou platnosťou, ktorá je spôsobilá ovplyvniť ďalší priebeh konania alebo jeho výsledok (II. ÚS 344/2019). Tento záver možno vzťahovať aj na rozhodnutie NSS o kasačnej sťažnosti a na to, že ide o komunálnu sťažnosť. Namietaným rozsudkom bolo zrušené rozhodnutie správneho súdu, pričom v ňom bol formulovaný právny záver, ktorým je správny súd v ďalšom konaní viazaný. Proti správny súdom v ďalšom konaní prijatému rozhodnutiu o správnej žalobe sťažovateľa bude sťažovateľ môcť podať kasačnú sťažnosť, o ktorej bude znova rozhodovať NSS, ktorý však svojím právnym názorom, ktorý vyslovil v sťažnosťou namietanom rozhodnutí, viazaný nebude. Je možné, že po argumentácii sťažovateľa, ktorú sťažovateľ prezentuje v sťažnosti, dospeje k záveru, ktorého sa sťažovateľ domáha touto sťažnosťou. Možnosť podania kasačnej sťažnosti proti ďalšiemu rozhodnutiu správneho súdu je právnym prostriedkom nápravy, ktorý sťažovateľovi priznáva zákon na ochranu jeho práv, ktorých porušenie namieta.

18. Je potrebné pripomenúť, že rovnako ako systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd, tak aj systém ochrany vecí územnej samosprávy je rozdelený medzi všeobecné (predovšetkým správne) súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne a právomoc ústavného súdu len subsidiárne. Ochrana ústavnosti nie je výlučnou úlohou ústavného súdu, ale všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Aj pre všeobecné súdy z ústavy vyplýva povinnosť chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť, preto sa subsidiárna právomoc ústavného súdu uplatní až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (IV. ÚS 236/07). Ústavný súd v zmysle princípu subsidiarity o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecnými súdmi nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve (I. ÚS 44/03).

19. V prípade posudzovanej sťažnosti došlo k atypickému riešeniu zmeny územia, keď zákonná úprava nedefinovala formálne náležitosti rozhodnutia vlády a vláda neprijala nariadenie, ale uznesenie. § 2 zákona o obecnom zriadení však vo všeobecnosti predvída prijatie nariadenia vlády. Nariadenie vlády pritom predstavuje právny predpis, avšak v prejednávanej situácii s individuálnou povahou, keďže sa týkalo územia konkrétnej obce. Nariadenie vlády aj v takom

prípade predstavuje právny predpis preskúmateľný ústavným súdom, pričom je na individuálnom posúdení, či aj v prípade formálneho označenia ako uznesenie svojím obsahom nepredstavuje nariadenie vlády tak, ako to vo všeobecnej rovine predpokladá § 2 zákona o obecnom zriadení.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. mája 2026

Robert Šorl
predseda senátu